

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΑΝΔΡΕΑ Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΤΗΝ 8η ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ Κ.Ε.

ΑΘΗΝΑ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1993

Θα ξεκινήσω τη σημερινή μου εισηγήση από το θέμα της άμεσης επικαιρότητας, που απασχολεί όλους μας. Από το θέμα των Σκοπίων, στο οποίο είμαστε μάρτυρες μιας πορείας πολιτικά απαράδεκτης και εθνικά ανεπίτρεπτης.

Είναι μια πορεία κατηφορική, αλλοπρόσαλη και επικίνδυνη.

Κάθε σταθμός της μας φέρνει όλο και πιο κοντά σ' έναν πρωτοφανή εξευτελισμό.

Δεν είναι μόνον η διπλωματική ήττα. Είναι η κατάρπτωση και η καταρράκωση του κύρους της χώρας.

Ποιός μπορεί να είναι ο λόγος της Ελλάδας σήμερα στην περιοχή - στα Βαλκάνια - στην Ευρώπη; Πλήρης ανυποληψία. Εκεί μας κατάντησαν.

Η ευθύνη του κ. Μητσοτάκη και της κυβέρνησής του είναι ευθύνη τεράστια. Ευθύνη έναντι του λαού. Εναντι του έθνους. Εναντι της ιστορίας.

Εχω πεί και επαναλαμβάνω. Όλοι όσοι έχουν στηρίξει και στηρίζουν με την ψήφο τους αυτή την πολιτική είναι απολύτως και εξ αδιαίρετου συνυπεύθυνοι.

Αρκετά πια με τις υπεκφυγές και τις ανάγκες των εσωκομματικών σκοπιμοτήτων της Ν.Δ., στις οποίες υποτάσσονται, τελικά, κρίσιμα εθνικά συμφέροντα. Αρκετά με τις στρουθοκαμήλους.

Η κυβέρνηση και ο κ. Μητσοτάκης διέγραψαν - και ολοκληρώνουν τώρα - έναν κύκλο της ντροπής.

Αφετηρία η 16η Δεκεμβρίου του 1991, με την ελληνική σύμπραξη σε μια απόφαση, που, ανεξάρτητα από τις προθέσεις, αποδείχθηκε, στην κυριολεξία, εγκληματική. Για να φθάσουμε σήμερα στη δήλωση-πρόκληση του κ. Μητσοτάκη - το περασμένο Σάββατο - δήλωση - ύβρη για κάθε έλληνα πολίτη. Ναί, αποδεχόμαστε, λέει, οτιδήποτε άλλο εκτός από το σκέτο Μακεδονία, αλλά τι έγινε; "Σε ένα χρόνο, πολύ περισσότερο μετά από δέκα χρόνια, κανείς δεν θα θυμάται αυτή την κουβέντα" !

Αυτή είναι η θέση του πρωθυπουργού της χώρας! Αυτή είναι, δυστυχώς, η επίσημη θέση της Ελλάδας μετά από τόσες "νίκες" και τόσους "θριάμβους" του κ. Μητσοτάκη!

Ακριβώς, όμως, επειδή αυτή ήταν πάντα η θέση του, μπορεί κανείς εύκολα να εξηγήσει γιατί φτάσαμε στο σημερινό τραγικό σημείο.

Μας είπαν μετά τη 16η Δεκεμβρίου ότι η κυβέρνηση πέτυχε "εκατό τοις εκατό τους στόχους της". Και μάθαμε μετά για την Επιτροπή Μπατεντέρ, στην οποία μάλιστα υπονομεύσαμε οι ίδιοι τη συμμετοχή μας, για να αποφασίσει ερήμην μας.

Ηρθε η "νίκη" του Γκιμαράες. Πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών ο κ. Μητσοτάκης προσυπέγραψε την απόφαση που προέτρεπε "τα αμέσως εμπλεκόμενα μέρη", την Ελλάδα και τα Σκόπια, δηλαδή, να βρουν λύση στο πρόβλημα.

Ακολούθησε ο "θρίαμβος" της Λισαβόνας. Υπονομευμένος ήδη από την πρόταση Μητσοτάκη για τη "διπλή ονομασία", για την οποία ουδείς είχε συναινέσει.

Σ' όλα αυτά κύριο επιχείρημά του : "βοηθείστε με να μείνω στην κυβέρνηση, δώστε μου αναβολή, στην αναβολή".

Από κει και πέρα : Μπίρμιγχαμ, Εδιμβούργο, με την έκθεση Ο'Νήλ, ΟΗΕ. Η επαιτεία της διαιτησίας, με τον Γκλιγκόροφ "ανυποχώρητο" και "ασυμβίβαστο".

Στο ενδιάμεσο οι συσκέψεις των αρχηγών. Με ξεκάθαρες θέσεις και σαφή εντολή, που ο κ. Μητσοτάκης αγνόησε επιδεικτικά, δέσμιος των επιλογών και των ολέθριων χειρισμών του.

Αναγορεύει και σήμερα σε σημαία του ο Μητσοτάκης τη διαδικασία της νέας σύσκεψης την οποία διακαώς επιθυμεί, και όχι την ουσία των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών του, τη γαλλαγής πορείας και τη εγκατάλειψη θέσεων, χωρίς

την εγκρίση του ελληνικού λαού, χωρίς την εγκρίση καν του κόμματος του.

Είναι "λογικό" γι αυτόν, να θέλει να εμπλεξει στους χειρισμούς του τους πολιτικούς αρχηγούς και τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Σε ότι αφορά, όμως, το ΠΑΣΟΚ και εμένα προσωπικά, του έχουμε ήδη απαντήσει ότι δεν θα βρεί συνυπεύθυνους και συνενόχους.

Δεν έχει σήμερα ο κ.Μητσοτάκης το δικαίωμα να ζητά σύγκληση νέας σύσκεψης για το θέμα των Σκοπίων. Αν όχι για κανένα άλλο λόγο, γιατί ευτελίζει μια διαδικασία - άτυπη έστω- που μπορεί πραγματικά στο μέλλον, για άλλα κρίσιμα εθνικά θέματα, να είναι αναγκαία και χρήσιμη. Την ευτελίζει δε σήμερα ανεπανόρθωτα, όταν τη ζητά για να νομιμοποιήσει όσα έχει διαπράξει, στον ίδιο βαθμό που την διέσυρε όταν, παρά τα συμφωνημένα, έπραττε ακριβώς τα αντίθετα.

Τίθενται, μεταξύ άλλων δύο υποκριτικά ερωτήματα:

Πρώτον: Δεν είναι σκόπιμη και δεν είχε προβλεφθεί μια τέτοια σύσκεψη όταν θα ολοκληρώνονταν οι προσπάθειες της κυβέρνησης;

Η απάντηση θα μπορούσε να ήταν "ναί", εάν οι προσπάθειες της κυβέρνησης είχαν γίνει για την υλοποίηση όσων είχαν συμφωνηθεί και όχι για την ανατροπή τους.

Δεύτερον : Δεν είναι ευθύνη της αντιπολίτευσης να παρουσιάσει τις δικές της θέσεις για το τι πρέπει να γίνει εδώ που βρισκόμαστε σήμερα;

Η απάντησή μας είναι ξεκάθαρη. Με πλήρη ευθύνη παρουσιάσαμε όλους αυτούς τους μήνες τις θέσεις και τις προτάσεις μας προφορικώς και εγγράφως. Εκφράσαμε σε όλους τους τόνους τις αντιδράσεις μας και την αντίθεσή μας. Ουδέποτε ελήφθησαν, ουσιαστικά, υπόψη.

Διατυπώνουμε και σήμερα τις θέσεις μας δημόσια και υπεύθυνα.

1. Η Ελλάδα δεν μπορεί να αναγνωρίσει στα βόρεια σύνορά της κράτος με το όνομα Μακεδονία, Μακεδονικό κ.λ.π.

2. Σήμερα που το θέμα βρίσκεται στον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, η διεθνής κοινότητα καλείται να πάρει τις αποφάσεις της όχι με γνώμονα, μόνον, την ιστορία, αλλά τη σταθερότητα, την ασφαλεία και την ειρήνη στην περιοχή.

3. Είχαμε και έχουμε την απαίτηση από τις χώρες μέλη της Κοινότητας να τοποθετηθούν στη βάση της κοινοτικής αλληλεγγύης και από τις Ηνωμένες Πολιτείες στη βάση των μακρών ελληνοαμερικανικών σχέσεων.

4. Σ' αυτό το πλαίσιο η Ελλάδα διαπράττει ένα ακόμη μείζον λάθος εμπλεκόμενη στη διαδικασία των προτάσεων για διαιτησία, διαμεσολάβηση κ.λ.π.

Και να προσθέσω. Είναι δυνατόν η κυβέρνηση μετά την απολύτως αρνητική στάση του Γκλιγκόροφ (όπως αυτή εμφανίζεται με τις δημόσιες δηλώσεις του) να μην έχει αποσύρει ήδη όλες τις κατά καιρούς "συμβιβαστικές" προτάσεις τις οποίες, όλον αυτόν τον καιρό έχει προωθήσει;

Θα την καλύψαμε να το κάνει έστω και τώρα, αν και είναι πραγματικά αργά. Αλλά, ούτως ή άλλως, είναι αμετανόητοι, ανίκανοι και επικίνδυνοι.

5. Στην περίπτωση τυχόν αρνητικής απόφασης είναι δεδομένο για την Ελλάδα το καθεστώς μη αναγνώρισης των Σκοπίων. Το καθεστώς αυτό παίρνει τη συγκεκριμένη μορφή του με βάση τη συνολική στρατηγική που διαμορφώνουμε για τα Βαλκάνια.

Αντί γι αυτά τι επιδιώκει τώρα η κυβέρνηση;

Έχει κάνει όλες τις υποχωρήσεις και προσδοκά :

α) να έξει η διαιτησία και η διαμεσολάβηση σαν "εντολή" του Συμβουλίου Ασφαλείας, ώστε να μην μπορεί υποτίθεται να αρνηθεί.

β) να συρθεί όσο πιο μακριά γίνεται στο μέλλον η ολοκλήρωση της μεσολαβητικής διαδικασίας, ώστε να πάρει μια ακόμα αναβολή, που ούτως ή άλλως δεν ξέρει π να την κάνει.

Την ενδιαφέρει μόνο η παράταση του βίου της, άσχετα από τις οδυνηρές επιπτώσεις για τη χώρα.

Και μας καλεί σε σύσκεψη! Για να συζητήσουμε τι:

Για να συζητήσουμε εκ των υστερών τις δεσμεύσεις που ήδη έχει αναλάβει για τη χώρα:

Ή μήπως για να συζητήσουμε αν θα τα ξεχάσουμε όλα σε πέντε ή σε δεκα χρόνια, όπως ανερυθρίαστα δηλώνει:

Ας το πάρει απόφαση όπ κανείς δεν πρόκειται να ξεχάσει. Κανείς δεν πρόκειται να συγχωρήσει. Ο λαός και η ιστορία θα είναι αμείλικτοι.

Σήμερα, πρώτα απ' όλα και πριν απ' όλα, προέχει για τη χώρα η προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία και η εκλογή μιας κυβέρνησης που πρώτο μέλημά της θα έχει την αποκατάσταση του κύρους της Ελλάδας, το οποίο καταρρακώνεται κάθε μέρα, κάθε στιγμή, όσο αυτή η κυβέρνηση παραμένει στην εξουσία.

Είναι το απαραίτητο πρώτο βήμα για να αρχίσει η αντιμετώπιση των σημερινών αρνητικών εξελίξεων, για την ανακοπή της σημερινής πραγματικά καταστροφικής πορείας.

Αυτή η κυβέρνηση απέδειξε την ανικανότητά της, τη δουλικότητά της.

Αυτή η κυβέρνηση δεν μπορεί να χαράξει εθνική στρατηγική. Σύρεται πια από τα γεγονότα. Ουδείς μας υπολογίζει πλέον. Πρέπει να φύγει πριν φθάσουμε στα χειρότερα.

Γιατί δεν είναι, βεβαίως, μόνον τα Σκόπια.

Είναι οι υποχωρήσεις σε όλα τα μέτωπα.

Είναι ο εφησυχασμός απέναντι στην τουρκική απειλή - την οποία θυμήθηκε τώρα πάλι ο κ. Μητσοτάκης - χωρίς όμως να εγκαταλείπει την "επίθεση φιλίας" και την επιμονή να διεκδικούμε "λύση τώρα" στα ανοιχτά εθνικά μας θέματα, όταν η Τουρκία έχει αναβαθμίσει, πρόσκαιρα έστω, τη θέση της.

Είναι οι αναφορές στα "νόμιμα συμφέροντα" της Άγκυρας στο Αιγαίο και το στρατηγείο της Λάρισας που οδηγούν στην συνεκμετάλλευση και τη συγκυριαρχία.

Είναι πρώτα απ' όλα το Κυπριακό η εισβολή και η κατοχή, που πολλοί

θέλουν να ξεχάσουμε, στο όνομα της "πολιτικής ισοπimίας" που θα διαγωνίσει τα τελεσμένα, ενώ ο Νταμιρέλ θα απειλεί με 3ο Αττίλα.

Είναι η ζοφερή προοπτική της "Κυπριοποίησης" της Ελληνικής Θράκης.

Είναι το μουσουλμανικό τόξο, που επιχειρείται συστηματικά να μετατραπεί σε "τουρκικό τόξο" πάνω από ολόκληρη τη βόρεια μεθόριο.

Είναι, τονίζω και πάλι, η ανυπαρξία εθνικής στρατηγικής και η πλήρης αδυναμία αυτής της κυβέρνησης να συμβάλλει στη διαμόρφωσή της.

Μέσα σ' αυτό το διόλου θετικό πλαίσιο καλούμαστε σήμερα να προσφέρουμε τις δικές μας απαντήσεις, τις δικές μας προτάσεις, τη διέξοδο που ζητά, που απαιτεί από μας, ο λαός.

Υπάρχει εδώ και πολύ καιρό ένα ΝΕΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΚΗΝΙΚΟ στη χώρα μας.

Το ΠΑΣΟΚ είναι ξανά ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΚΟ ΡΕΥΜΑ, που συνεχώς διευρύνεται και αποτελεί τη μόνη προοπτική για μια άλλη διακυβέρνηση.

Η χώρα καλείται να κλείσει κρίσιμα εθνικά θέματα ή να προχωρήσει σε αναπτυξιακές και κοινωνικές επιλογές καθοριστικές για το μέλλον ως το 2000, και την είσοδό της στον 21ο αιώνα, με Κυβέρνηση που εκφράζει πια σήμερα μια μικρή μειοψηφία.

Σε καθεστώς μεγάλης εθνικής και κοινωνικής ανασφάλειας, βαθειάς γενικευμένης κρίσης, παραγωγικής αποσύνθεσης και διάλυσης κάθε κοινωνικού ιστού, υπάρχει πανταχού παρούσα αίσθηση παρακμής και κενού εξουσίας.

Ο Ελληνισμός μετέωρος και αμήχανος βλέπει τις συνεχείς υποχωρήσεις που απειλούν να ανοίξουν δρόμους νέας εθνικής συρρίκνωσης. Στέκεται ανήμπορος όχι μόνο να αντιμετωπίσει τις απειλές, που διαρκώς φέρνουν στο προσκήνιο τα προβλήματα ασφάλειας, ακεραιότητας και κυριαρχίας της χώρας, αλλά και να ανταποκριθεί θετικά στις προκλήσεις των καιρών, που συνιστούν η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση και η ρευστότητα από τις ραγδαίες αλλαγές στην περιοχή.

Η κατάρρευση των "νέων ιδεών" αφήνει πίσω της τα σημάδια μίας μεγάλης πολιτικής κρίσης.

Η οικονομία, οι θεσμοί, η κοινωνική συνοχή η ίδια η λειτουργία της δημοκρατίας δοκιμάζονται σκληρά.

Η Κυβέρνηση σε προφανή δυσαρμονία προς το λαϊκό αίσθημα ενώ αδυνατεί

να νομιμοποιήσει τις επιλογές της στην ίδια της την παράταξη, επιχειρεί βίαια και αυταρχικά να τις επιβάλει στο σύνολο της κοινωνίας.

Η κρίση νομιμοποίησης οδηγεί σε καταχρηστική άσκηση της εξουσίας.

Ο κ. Μητσοτάκης, αφού απέτυχε παταγωδώς σε κάθε επιλογή του, αφού διέπραξε τραγικούς εθνικούς συμβιβασμούς, αφού οδήγησε τη χώρα στα πρόθυρα της χρεοκωπίας και τους πολίτες σε αδιέξοδο, προσπαθεί, παίζοντας με τους θεσμούς, το Σύνταγμα, το Πολίτευμα και τελικά με τις τύχες της χώρας, να πείσει ότι μπορεί να παρατείνει την παραμονή του στην εξουσία.

Το κυβερνών κόμμα ασχολείται με τις ενδοπαραταξιακές αναδιατάξεις και ισορροπίες. Αντιμετωπίζει με εσωκομματικούς όρους εθνικά και θεσμικά προβλήματα, ενώ τα λεγόμενα κορυφαία στελέχη του που έχουν αποδεχτεί την επερχόμενη ήττα, διαγκωνίζονται φανερά για τις εσωκομματικές εξελίξεις της επόμενης μέρας. Απ' όλα αυτά απουσιάζουν η Ελλάδα και ο Ελληνισμός.

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟ ΔΥΝΑΤΟ.

Η πολιτική αλλαγή που έρχεται με τη μεγάλη νίκη μας στις εκλογές και η νέα κυβέρνηση που θα προέλθει απ' αυτές, είναι **ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΑΝΑΓΚΑΙΑ**, όχι όμως και ικανή για τη λυτρωτική διέξοδο.

Το 1993 δεν είναι ούτε 1977, ούτε 1981, ούτε ακόμη και 1985. Τότε ιδέες και οράματα, προσδοκίες και αιτήματα, έφερναν δυναμικά την πολιτική στο προσκήνιο.

Όλοι μας ξαφνιαζόμασταν ίσως με τις σαρωτικές διαστάσεις των αποτελεσμάτων, είχαν όμως αυτά αρμονική συνάφεια με τις κεντρικές μας πρωτοβουλίες, την ηγεμονία των ιδεών μας και τη βαθειά πεποίθηση του λαού μας ότι με το ΠΑΣΟΚ θα έρθουν καλύτερες μέρες και για τον τόπο και για τον ίδιο.

Πραγματι, ήρθαν καλύτερες μέρες, που σήμερα φαντάζουν μοναδικές και όλοι τις αναζητούν. Δεν καταφέραμε όμως να αποφύγουμε τον κύκλο της φθοράς και της ήττας.

Σήμερα η πολιτική διασύρεται από τον τρόπο που ασκείται η εξουσία στη χώρα μας. Υποβαθμίζεται από την ολοένα εντεινόμενη διαπλοκή των οικονομικών και κομματικών συμφερόντων. Η πολιτική ενοχοποιείται με την αδιαφάνεια, τη συναλλαγή, τη διαφθορά που εμφανίζονται σαν δήθεν αναπόφευκτες πραγματικότητες. Καθίσταται απλή εμπορευματική αξία στο χώρο του θεάματος και των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Το βαθύτερο και ουσιαστικό της περιεχόμενο σπρώχνεται στο περιθώριο. Και αυτό θέτει σε δοκιμασία όλους τους αντιπροσωπευτικούς και κοινοβουλευτικούς θεσμούς. Και είναι μια κρίση που δεν έχει μόνο εθνική αλλά και διεθνή διάσταση.

Η ΑΝΟΡΘΩΤΙΚΗ μας προσπάθεια και εξ αυτού του λόγου, έχει αυτή τη φορά ένα πολύ δυσκολότερο δρόμο να διανύσει και σε πολύ πιο σύνθετα προβλήματα να απαντήσει.

Γι' αυτό πρέπει να έχουμε απόλυτη συνείδηση του έργου που έχουμε μπροστά μας. Του έργου που είμαστε αποφασισμένοι να φέρουμε σε αίσιο πέρας.

*

*

*

Γιατί, πέρα από την πολιτική δικαίωση του ΠΑΣΟΚ, πέρα από την επιστροφή μας στην κυβέρνηση οφείλουμε να διασφαλίσουμε την ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΚΑΙΩΣΗ του Κινήματός μας.

Αυτό θα συμβεί μόνο με το βάθος και τη διάρκεια της δημοκρατικής μας πρότασης, την ενότητα, τη συνέχεια και την ιστορική μας προοπτική στο χώρο των προοδευτικών και σοσιαλιστικών δυνάμεων.

Τέσσερα μεγάλα αιτήματα των καιρών απαιτούν τη δική μας πειστική απάντηση :

- Ότι δηλαδή, έχουμε τη δύναμη να εμπνεύσουμε ξανά με τις ιδέες και τις σύγχρονες προτάσεις μας τη χώρα, ότι είναι επικαιρή η σύγχρονη σοσιαλιστική μας ιδεολογία και στρατηγική.
- Ότι υπάρχει πράγματι η εθνική δυνατότητα για τον Ελληνισμό να ακολουθησει άλλο δρόμο από αυτό της συρρίκνωσης.
- Ότι έχουμε τη δύναμη στις συνθήκες της σύγχρονης παγκόσμιας οικονομίας και στα πλαίσια της χωρίς σύνορα Ευρωπαϊκής Ένωσης, να δώσουμε με επιτυχία τη μάχη της Ανάπτυξης και της Προόδου.
- Ότι υπάρχει στάση και πρακτική που αποκαθιστούν την αξιοπιστία της πολιτικής και των θεσμών και ουσιαστική δέσμευση για ένα νέο τύπο διακυβέρνησης της χώρας.

Η εποχή που εγκαταλείψαμε τη διακυβέρνηση του τόπου, με την εποχή που επανερχόμαστε απέχουν ελάχιστα, μοιάζουν όμως τελείως διαφορετικές. Η απόσταση ανάμεσα στο 1989 και το 1993, μπορεί να είναι μόλις τέσσερα χρόνια, αλλά φαίνεται τεράστια.

Η ταχύτητα με την οποία κινούνται τα πάντα γύρω μας αλλάζει ραγδαία το τοπίο στον πλανήτη, στην ήπειρο και την περιοχή που ζούμε.

Αν, πρίν λίγο μόλις καιρό, μέσα στη χίμαιρα της παγκόσμιας επικράτησης του νεο-φιλελευθερισμού, τολμούσε κανείς να μιλήσει για επιστροφή των σοσιαλιστικών ιδεών στο προσκήνιο, αντιμετώπιζε την αλαζονία και την ανιστόρητη αυτάρκεια όσων έσπευσαν να προαναγγείλουν το θάνατο αυτών των ιδεών και των οραμάτων.

Εμείς τολμήσαμε να εναντιωθούμε στο ρεύμα. Και καθημερινά δικαιωνόμαστε.

Τη χρεωκοπία του υπαρκτού σοσιαλισμού ακολουθεί με ταχύτατους ρυθμούς η χρεωκοπία του νεο-φιλελευθερισμού.

Οι δήθεν ριζοσπαστικές και στην πραγματικότητα βαθύτατα αναχρονιστικές ιδέες που επικράτησαν διεθνώς τη δεκαετία του '80, για την παντοδυναμία και την "ηθική" της ελεύθερης αγοράς, για την αποστροφή σε κάθε προγραμματισμό και σχεδιασμό της οικονομίας, για την πλήρη παράδοση στις δυνάμεις της αγοράς, δεν περιόρισαν άλλα διεύρυναν την οικονομική αταξία, την νομισματική κρίση, την παγκόσμια ύφεση, την υψηλή ανεργία. Δεν αποδείχθηκαν μόνο κοινωνικά ανάλγητες, πολιτικά ανπδραστικές και θεσμικά διαλυτικές. Αποδείχθηκαν και οικονομικά αναποτελεσματικές και αδιέξοδες.

Μπορεί η παγκόσμια επικράτηση της μιας πολιτικο-στρατιωτικής υπερδύναμης να σήμαινε το τέλος του ψυχρού πολέμου και του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού. Δεν τερμάτισε όμως τους περιφερειακούς πολέμους που σχεδιάζονται και εκτελούνται με τα υπερούγχρονα όπλα που διαθέτουν οι "μεγάλοι". Δεν άλλαξε ουσιαστικά τον μοναδικό πια στρατιωτικό συνασπισμό που αναζητεί νέο διευρυμένο ρόλο. Δεν έφερε την περιβαλλοντική και οικολογική ανανέωση του πλανήτη, που ολοένα οδηγείται στην καταστροφή και την ανάλωση των πηγών του. Δεν εξαφάνισε την πείνα, τη φτώχεια, τις αγεφύρωτες ανισότητες και ανπθέσεις ανάμεσα σε έθνη και λαούς, ανάμεσα στο Βορρά και στο Νότο. Δεν ανπμετώπισε την διευρυνόμενη κοινωνική περιθωριοποίηση, την πολιτιστική ισοπέδωση, την επάνοδο του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του νεο-ναζισμού. Δεν έλυσε, με βάση τους κανόνες του διεθνούς δικαίου και της προβαλλόμενης νέας διεθνούς τάξης, χρόνια προβλήματα περιοχών και κρατών.

Ο κόσμος του 2000 φαίνεται να οδεύει προς την βαρβαρότητα.

Σήμερα όχι μόνο κοινωνικές δυνάμεις, όχι μόνο προοδευτικές πολιτικές

δυνάμεις, αλλά και συντηρητικές δυνάμεις και οι ίδιες οι δυνάμεις της αγοράς, αρχίζουν να αντιλαμβάνονται το αδιέξοδο. Σιγά - σιγά αρχισαν να μιλούν ξανά για τον αναπτυξιακό ρόλο του κράτους. Αρχισαν να αντιλαμβάνονται ότι υπάρχει χώρος και για τους άλλους τομείς της οικονομίας πέρα από τον ιδιωτικό, ακριβώς για να αναπτυχθεί απρόσκοπτα και αποτελεσματικά και ο ίδιος.

Ο Γκαλμπραιθ πρόσφατα υποστήριξε ότι ήρθε η ώρα του ιστορικού συμβιβασμού ανάμεσα στις δυνάμεις της αγοράς και της σχεδιασμένης οικονομίας αν θέλουμε να υπάρξει δρόμος ανάκαμψης. Και δεν είναι ο μόνος.

Η Ειρήνη, η Ελευθερία, η Ισότητα, η Δικαιοσύνη, η Αλληλεγγύη, ο σεβασμός στον Άνθρωπο και τα δικαιώματά του, αποτελούν πάντα το υπόβαθρο μιάς άλλης προοπτικής.

Πρέπει τώρα να μιλήσουμε ξανά για την εναλλακτική στρατηγική του Δημοκρατικού Σοσιαλισμού, που δεν είναι μόνο κίνημα ηθικής αναγέννησης ή οραματικής ενασχόλησης με την δικαιότερη κοινωνία του μέλλοντος.

Είναι πολύ περισσότερο ένα πολιτικό κίνημα με ιστορικές παραδόσεις αλλά και σύγχρονους πολιτικούς στόχους.

Και εκείνο, που προέχει είναι να δοθεί η απάντηση στο πολιτικό επίπεδο. Με στόχο να επαναφέρουμε τους πολίτες, τις παραγωγικές τάξεις, τους αναπτυξιακούς και αντιπροσωπευτικούς θεσμούς στο επίκεντρο των οικονομικών και πολιτικών εξελίξεων. Και με κοινή προσπάθεια να καθορίσουμε εμείς, με τις δικές μας ιδέες και τη δική μας στρατηγική, την πορεία μας μέσα στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Προβάλουμε ένα νέο όραμα για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό. Προσδιορίζουμε το ρόλο και την πορεία μας. Στόχος μας : Να οδηγήσουμε με ασφάλεια την Ελλάδα στην πρόδο και την ευημερία.

Η προσπάθεια μας δεν θα έχει επιτυχία αν μέσα της δεν περικλείει την
αποφασή μας και τη δυνατότητα να προωθήσουμε την ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ και
την ΑΝΟΡΘΩΣΗ της χώρας. δηλαδή την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

Ελλάδα και Ελληνισμός να βρούμε τώρα. τον ιστορικό μας βηματισμό. γιατί
αύριο θα είναι αργά.

*
* *

Η Αναγέννηση θα μείνει στο χώρο της ουτοπίας αν δεν οικοδομείται σε μια
διαρκή αφύπνιση και ανάταση του ενωμένου έθνους.

Το όραμα μας είναι απλό και στέρεο. Αναδύεται μέσα από την ιστορία, τον
πολιτισμό, την ταυτότητα και τη γεωπολιτική θέση της χώρας.

Θέλουμε την Ελλάδα και τον Ελληνισμό να υπερασπίζονται την
αδιαπραγμάτευτη γραμμή άμυνας του εθνικού χώρου από την Κύπρο, το Αιγαίο, τη
Θράκη ως τα ελληνο-αλβανικά σύνορα, απέναντι σε κάθε απειλή και πρωτίστως
απέναντι στη κύρια απειλή, τον τουρκικό επεκτατισμό.

Θέλουμε την Ελλάδα και τον Ελληνισμό να προβάλουν και να διεκδικούν τον
ιστορικό τους ρόλο στην ευρύτερη περιοχή.

Θέλουμε την Ελλάδα και τον Ελληνισμό να γίνονται ξανά ισχυροί
διαπραγματευτές, αξιόπιστοι και ισότιμοι εταίροι στις διεθνείς μας σχέσεις με
αρθρωμένες συμμαχίες και στόχους, που δεν θα αγνοούν κανένα από τα
αναφαίρετα δικαιώματά μας.

Θέλουμε την Ελλάδα και τον Ελληνισμό να ανασυγκροτούν τον εθνικό χώρο, με
κάθε περιφέρεια στον δικό της ουσιαστικό ρόλο.

Στόχος μας δεν μπορεί παρά να είναι: Το Αιγαίο και η Θράκη να γίνουν χώρος

αμυνας, ανάπτυξης και ανάδειξης της εθνικής ταυτότητας για τον Ελληνισμό.

Η Μακεδονία επίκεντρο παραγωγικών, πολιτιστικών και επενδυτικών πρωτοβουλιών για τη Βαλκανική και η Θεσσαλονίκη πύλη εισόδου στη βαλκανική ενδοχώρα.

Η Ήπειρος χώρος επαφής με τη Δυτική Ευρώπη και πρωτοβουλιών στα δυτικά Βαλκάνια και την Αδριατική.

Αυτά που θέλουμε, που οραματιζόμαστε, είναι τόσο διαφορετικά απ' αυτά που ζούμε.

*
* *

Δουλοπρέπεια, άγνοια, διγλωσσία, συμβιβασμός είναι το σήμα κατατεθέν της εξωτερικής πολιτικής της Ν.Δ.

Χωρίς όραμα και σχέδιο εναποθέσαμε τη λύση των προβλημάτων μας με μια μεταφυσική αντίληψη περί διεθνούς δικαίου και καλών προθέσεων, στην πολιτική του "καλού παιδιού" που περιμένει κάποτε να αμειφθεί, αλλά ποτέ δεν αμείβεται.

Με πρόσχημα τις χειρονομίες "καλής θέλησης" εγκαταλείπουμε χωρίς όρους κάθε στρατηγικό μας πλεονέκτημα και οδηγούμε τη χώρα στη δραματική υποβάθμιση και απομόνωση.

Παράλληλα, αφελληνίζουμε την παραγωγική μας βάση, αποψιλώνουμε ολόκληρες περιφέρειες από ανθρώπινο και παραγωγικό δυναμικό, εκποιούμε τον εθνικό πλούτο.

Εγκαταλείπουμε το αμυντικό μας δόγμα υποβαθμίζοντας την τουρκική απειλή και αποδυναμώνουμε τις έποπλες δυνάμεις με τον κομματισμό και τη διάλυση της αμυντικής μας βιομηχανίας.

Διαλύουμε κάθε περιφερειακό θεσμό, εγκαταλείπουμε τις παραμεθόριες

περιοχές. ακυρώνουμε κάθε επενδυτικό κίνητρο για τους Έλληνες της Διάσπορας.

Αν υπάρχει εστω και ένας λόγος να φύγει αυτή η Κυβέρνηση, είναι ο χωρίς όρους και όρια εθνικός κατηφορος που ανοίγει κερκόπορτες εθνικής συρρίκνωσης.

Χρειάζεται σήμερα ριζική στροφή σε μια πολυδύναμη και επιθετική εξωτερική πολιτική. Εκσυγχρονισμό, βελτίωση και συμπλήρωση του αμυντικού δόγματος της χώρας. Ανακατανομή των εθνικών και κοινοτικών πόρων με προτεραιότητα την ολόπλευρη ανάπτυξη των παραμεθόριων περιοχών. Διεθνής σταυροφορία, σήμερα κι όλας, για την προβολή των εθνικών μας δικαιών και ανάδειξη της πολιτιστικής και ιστορικής μας ταυτότητας. Αναπτυξιακές και οικονομικές πρωτοβουλίες στη Βαλκανική και τη Μεσόγειο ρεαλιστικές και καλά σχεδιασμένες. Νέα ισχυρά κίνητρα για τους απόδημους Έλληνες και αξιοποίηση των τεράστιων δυνατοτήτων του Ελληνισμού όπου γης.

Χωρίς αυτά δεν υπάρχει ούτε όραμα, ούτε μέσα πολιτικής ικανά να αναστρέψουν τη σημερινή καθοδική πορεία.

Και δεν κρύβουμε ότι η εφαρμογή αυτής της πολιτικής, της πολιτικής μας, έχει κόστος. Δεν υπάρχει, όμως, άλλος δρόμος.

Πρέπει εμείς να επανατοποθετήσουμε προς όλες τις κατευθύνσεις τη θέση της χώρας για τα εθνικά μας θέματα.

Η Κύπρος, το Αιγαίο, η Θράκη, το λεγόμενο "Μακεδονικό", οι σχέσεις, οι συμμαχίες, η θέση της χώρας, θα αλλάξουν ριζικά.

Γι' αυτή την επανατοποθέτηση δεν σας κρύβω ότι αρχίζω να είμαι αισιόδοξος. Ανοίγουν στην περιοχή προοπτικές νέων επιλογών που μπορούν να γίνουν ουσιαστικές δυνατότητες.

Οι Αμερικάνοι και οι Ευρωπαίοι πρέπει να γίνουν αμέσως δέκτες μιας ειρηνικής επίθεσης ολόκληρου του
Ελληνισμού.

Αποτελεί, ίσως, αυτή η προσπάθεια τον πιο ουσιαστικό στόχο, την πιο μεγάλη προτεραιότητα της εθνικής στρατηγικής. Χρειαζόμαστε όλες τις δυνάμεις μας. Γιατί έχουμε επίγνωση ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για την παραμικρή υποχώρηση, για τον παραμικρό εθνικό ακρωτηριασμό, για νέες "χαμένες πατρίδες".

Στα πλαίσια αυτού του δρόμου θα οικοδομηθεί και η Ενότητα του Ελληνισμού και η εθνική στρατηγική της χώρας.

*

*

*

Αναγέννηση του Ελληνισμού χωρίς παραγωγική αναδιάρθρωση της χώρας είναι αδιανόητη.

Το μεγάλο στοίχημα για την πατρίδα μας είναι η **ΑΝΑΠΤΥΞΗ** που αποτελεί την ατμομηχανή για την Πρόοδο και την Ευημερία.

Το τοπίο όμως της αναπτυξιακής μας πραγματικότητας σήμερα σε συνθήκες διεθνούς ύφεσης και ανοικτής αγοράς, μοιάζει να είναι " πλίνθοι και κέραμοι ατάκτως ερριμμένοι".

Με την παραγωγή να συρρικνώνεται, με τις επενδύσεις να καρκινοβατούν, με την ανταγωνιστικότητα να φθίνει παρά τη μείωση της αμοιβής εργασίας, με την παραγωγική βάση να εκποιείται, αναρωπείται κανείς ποιά οικονομία θα δώσει τη μάχη του ανταγωνισμού, ποια δραχμή θα μπει στο ΕΝΣ, ποιοί στόχοι πραγματικής σύγκλισης θα επιτευχθούν.

Μήπως όμως οι δείκτες της οικονομικής σταθερότητας επιτυγχάνονται; Το ακαθάριστο έλλειμμα του Γενικού Προυπολογισμού υπερβαίνει κατά 800 δισ. το προβλεπόμενο. Τα έσοδα του Ιανουαρίου δείχνουν δραματική πορεία. Οι εισαγωγές αυξήθηκαν κατά 11,8% και οι εξαγωγές μειώθηκαν κατά 7,6% (χωρίς

τα καύσιμα), που σημαίνει δραματική επιδείνωση του εμπορικού ισοζυγίου.

Ο κ. Μητσοτάκης προβλέπει **πληθωρισμό μονοψήφιο για το τέλος των χρόνων**, ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας τον **πρόβλεψε στο 2,5% και οι εκτιμήσεις της ΕΟΚ στο 14,5%.**

Ταυτόχρονα η δραματική συρρίκνωση του πραγματικού εισοδήματος του Έλληνα εργαζόμενου, του αγρότη, του μικρού και μεσαίου επιχειρηματία και η σταθεροποίηση της ανεργίας σε διψήφιο αριθμό, συμπληρώνουν τη θλιβερή αυτή εικόνα του τοπίου.

Και ενώ θα περίμενε κανείς, ότι, μπροστά στο φάσμα της χρεωκοπίας, θα είχε η κυβέρνηση στοιχειώδη ευαισθησία να αξιοποιήσει του κοινοτικούς πόρους, για να ξεπεράσει τα διαρθρωτικά προβλήματα της οικονομίας, εξαγγέλει την κομματική τους διαχείριση, νομιμοποιεί την κατασπατάληση, αυθαίρετεί στις επιλογές, προωθεί την προεκλογική τους εκμετάλλευση, επιλέγει τη συνέχεια της κατασπατάλησης πόρων, δυνάμεων, ευκαιριών και δυνατοτήτων.

Χωρίς άποψη, σχέδιο, πρόταση και κυρίως χωρίς στρατηγική, χωρίς συνεκτικό πλαίσιο εθνικών στόχων, περιφερειακών προτεραιοτήτων και κλαδικών επιλογών, η χώρα κινδυνεύει να χάσει μια από τις τελευταίες ευκαιρίες για πραγματική ανάπτυξη.

Για μας προέχει η ανασύνταξη και ανόρθωση της χώρας στην πορεία προς την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δεν θα υποτάξουμε το στόχο της πραγματικής σύγκλισης των επιπέδων της ανάπτυξης και ευημερίας, στον αμφίβολο αυτοσκοπό της επίτευξης των ονομαστικών στόχων, των στεγνών αριθμών που αγνοούν τον άνθρωπο.

Γι' αυτό χρειαζόμαστε μια πραγματική εθνική αναπτυξιακή στρατηγική, που θα κινητοποιήσει όλες τις παραγωγικές, επιστημονικές, πνευματικές και επιχειρηματικές δυνάμεις του Ελληνισμού, όλους τους δυνατούς πόρους και τα

πλεονεκτήματα που διαθέτει η χώρα. Πολύ επιγραμματικά θα την περιγράψω:

Η ΠΡΩΤΗ ΟΨΗ είναι η αναδιάρθρωση του βιομηχανικού-επιχειρησιακού και αγροτικού τομέα με κριτήριο την ανταγή στον σκληρό ανταγωνισμό που θα αντιμετωπίσουμε, καθώς και τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΟΨΗ προσβλέπει σε ισχυρό τομέα υπηρεσιών και σε ολοκληρωμένες μορφές τουριστικής ανάπτυξης.

Η ΤΡΙΤΗ ΟΨΗ αφορά τη δημιουργία έργων αναπτυξιακής υποδομής μέσα από δυναμική προώθηση Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων με αιχμή τα συστήματα Μεταφορών, Επικοινωνιών, παραγωγής Ενέργειας και τον Κοινωνικό Εξοπλισμό, πάντοτε συμπληρωματικά με την παραγωγική αναδιάρθρωση.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΟΨΗ είναι η ισόρροπη ανάπτυξη των Περιφερειών της χώρας στη βάση του ολοκληρωμένου παραγωγικού ιστού, με αθρωμένους αναπτυξιακούς στόχους, ιεραρχήσεις και επενδυτικά προγράμματα.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΟΨΗ περνά μέσα από την ολοκλήρωση ΠΕΝΤΕ ΜΕΓΑΛΩΝ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ που μετασχηματίζουν θεσμικά το περιβάλλον της ανάπτυξης:

1. Η απόλυτη προτεραιότητα στην αναβάθμιση των ανθρωπίνων πόρων με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, για την ουσιαστική κατάρτιση, την παιδεία, και την έρευνα.
2. Η δημιουργία κράτους-στρατηγείου ανάπτυξης, που με βάση τον εκσυγχρονισμό, την αποκέντρωση και την αξιοκρατία, διασφαλίζει την ανάπτυξη της χώρας.
3. Ο αγώνας για τη διάσωση του περιβάλλοντος, για ανάπτυξη με σεβασμό στην οικολογική ισορροπία.
4. Η επανασύσταση του Κράτους-Πρόνοιας μέσα από την ολοκλήρωση του ΕΣΥ, την πολιτική πρόνοιας, την κοινωνική ασφάλιση και τη στεγαστική πολιτική.
5. Η φορολογική μεταρρύθμιση, τέλος, που δεν αποτελεί μόνο μηχανισμό

ανακατανομής, με τρόπο δικαιότερο, του εισοδήματος, αλλά και παραγωγικό μοχλό για επενδύσεις και ανάπτυξη.

Κρίσιμη όψη της αναπτυξιακής μας στρατηγικής είναι η Κοινωνική Δικαιοσύνη. Χωρίς αυτή δεν υπάρχει κοινωνική συνοχή και χωρίς την τελευταία μεταφέρεται στο χώρο της ουτοπίας η αύξηση της παραγωγικότητας. Αυτό σημαίνει από την αρχή πλήρη προστασία του πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων και, εν συνεχεία, αναδιανομή, χρόνο με το χρόνο, στα πλαίσια της μεγέθυνσης του ΑΕΠ και της αύξησης ^{της} παραγωγικότητας.

Το ερώτημα είναι: ΠΟΥ θα βρεθούν οι πόροι;

- Στόχος μας είναι να αξιοποιήσουμε τους κοινοτικούς πόρους, αφού αναμορφώσουμε το πρόγραμμα που αφορά το 2ο ΚΠΣ προσαρμόζοντας το στη δική μας στρατηγική, το δικό μας εθνικό σχεδιασμό.

- Να διεκδικήσουμε σημαντική αύξηση αναπτυξιακών πόρων από τα Διαρθρωτικά Ταμεία και το Ταμείο Συνοχής, στοχεύοντας κυρίως στην ποιοτική σύνθεση και κατανομή τους, ώστε να μεγιστοποιείται η αποτελεσματικότητα και η αποδοτικότητά τους.

- Να διαμορφώσουμε ευνοϊκό κλίμα στην αγορά με σταθερούς κανόνες παιγνιδιού, που θα προσελκύσουν επενδύσεις.

- Να αυξήσουμε σταδιακά και σημαντικά τη συμμετοχή των επενδύσεων στο ΑΕΠ.

- Να αλλάξουμε ριζικά το θεσμικό πλαίσιο παροχής κινήτρων με νέο αναπτυξιακό νόμο.

Η καίρια αναπτυξιακή μας προσπάθεια, που θα ξεκινήσει με την άνοδό μας στην κυβέρνηση, έχει στόχο την Ευημερία του λαού και επίκεντρο τον Άνθρωπο και την ποιότητα της ζωής του.

Δεν ισχυρίζεται κανείς ότι η οικονομική μας πολιτική δεν θα έχει ως στόχο την καταπολέμηση του πληθωρισμού, τη μείωση των ελλειμμάτων και την οικονομική σταθερότητα. Αυτό θα πραγματοποιείται στα πλαίσια μιας αναπτυξιακής πορείας

και με δίκαιο επιμερισμό του κόστους της σταθεροποίησης.

.....

Για να αντιμετωπίσει η χώρα μας τις Απειλές και τις Προκλήσεις απαιτείται αρραγές εσωτερικό μέτωπο.

Χρειάζεται να νοιώσει ξανά ο πολίτης ελεύθερος, ενεργός και συμμετοχός. Χρειάζεται να νοιώσει ο εργαζόμενος ασφάλεια στην εργασία του. Χρειάζεται να νοιώσει κάθε κοινωνική και παραγωγική τάξη, κάθε περιοχή και περιφέρεια, ότι έχει τη δική της σίγουρη θέση στην πανεθνική προσπάθεια.

Και αυτά μπορούν να συμβούν μόνο πάνω στο στέρεο υπόβαθρο της ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

Ιδιαίτερα σήμερα, που η κρίση νομιμοποίησης των κυβερνητικών επιλογών και η καταχρηστική άσκηση της εξουσίας δημιουργούν μείζον πρόβλημα Δημοκρατίας, το ερώτημα που αυθόρμητα έρχεται στα χείλη των πολιτών και ακούγεται ολοένα και εντονότερα είναι:

"Με όσα ζούμε αυτό τον καιρό μπορεί να κυβερνηθεί αυτός ο τόπος;"

Όταν το Σύνταγμα παραβιάζεται καθημερινά και αντιμετωπίζεται καιροσκοπικά, ανάλογα με τις ανάγκες του κυβερνώντος κόμματος.

Όταν οι Κοινοβουλευτικοί και Αντιπροσωπευτικοί θεσμοί υποβαθμίζονται και περιθωριοποιούνται.

Όταν οι Θεσμοί του κοινωνικού διαλόγου απομονώνονται και αχρηστεύονται με αυταρχικές παρεμβάσεις, αλλά και θεσμικές ρυθμίσεις.

Όταν καταργείται κάθε διάκριση εξουσιών και η δικαστική και νομοθετική εξουσία υποτάσσονται στην εκτελεστική.

Όταν νομιμοποιείται η συναλλαγή και η διαφθορά και αποθεώνεται η αδιαφάνεια και η κομματική σκοπιμότητα.

Όταν οι πολίτες διώκονται εκδικητικά για λόγους κομματικούς.

Όταν ο αυταρχισμός, η κρατική βία και αυθαιρεσία, το αστυνομικό κράτος, η φραγκίδευση των ατομικών και συνταγματικών δικαιωμάτων γίνεται καθημερινή πρακτική.

Όταν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης τρομοκρατούνται στο βωμό του κομματικού ελέγχου .

Τότε, το ερώτημα δεν είναι απλά δικαιολογημένο αλλά γίνεται κυρίαρχο πολιτικό πρόβλημα.

Σε μας πέφτει η ευθύνη να απαντήσουμε θετικά στο αγωνιώδες ερώτημα των πολιτών .

Να απαντήσουμε και να αποδείξουμε όχι μόνο ότι μπορούμε να κυβερνήσουμε με ριζικά διαφορετικό τρόπο, αλλά και να αναδείξουμε, από τώρα, το πως αντλαμβανόμαστε το δημοκρατικό τρόπο διακυβέρνησης.

Οι διαδικασίες διαμόρφωσης του κοινωνικού συμβολαίου πέρα από το ουσιαστικό τους περιεχόμενο που αποτελούν οι κοινωνικές και προγραμματικές συμφωνίες έχουν και αυτό το στόχο.

Να δημιουργήσουν το κλίμα της θεσμικής ανασυγκρότησης της κοινωνικής συνευθύνης και της πολιτικής συναίνεσης σε κοινά αποφασισμένες επιλογές.

Θέλουμε να διακηρύξουμε σε κάθε κατεύθυνση ότι η πρώτη πράξη της Κυβέρνησής μας θα είναι η αποκατάσταση κλίματος Ελευθερίας και Δημοκρατίας, με άμεση κατάργηση όλου του αυταρχικού και αντιδημοκρατικού θεσμικού πλαισίου.

Η θεσμική ανασυγκρότηση της Δημοκρατίας, ξεκινά με την αποκατάσταση του σεβασμού στο Σύνταγμα και την ολοκλήρωση των συνταγματικά κατοχυρωμένων θεσμών. Για μας το πρόβλημα είναι πολιτικό και όχι πολιτειακό. Ο πλήρης σεβασμός των συνταγματικών διαδικασιών προέχει από οποιαδήποτε σκέψη αναθεώρησης.

Η κατοχύρωση της διαφάνειας και του κοινωνικού ελέγχου σε όλα τα επίπεδα έχει διπλό στόχο. Πρώτα να αποκαταστήσει την εμπιστοσύνη και την αξιοπιστία

των πολιτών απέναντι στους θεσμούς διαχείρισης και άσκησης εξουσίας. Και δεύτερο, να διασφαλίσει την αποτελεσματική και απρόσκοπτη λειτουργία τους, διαλυώντας το νοσηρό κλίμα σύγχυσης και ανασφάλειας που σήμερα κυριαρχεί.

Οι επιλογές μας καθημερινά θα αναδεικνύουν το δημοκρατικό πρόσωπο στην άσκηση της εξουσίας. Οι πράξεις της Κυβέρνησής μας θα είναι πράξεις Δημοκρατίας. Αφετηρία Δημοκρατικής Αναγέννησης για τον τόπο.

Άφησα προς το τέλος, όχι όμως τελευταίο στις προτεραιότητές μας, το μεγάλο θέμα της ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗΣ.

Κανένας παραγωγικός, θεσμικός, κοινωνικός ή δημοκρατικός εκσυγχρονισμός δεν είναι δυνατός σήμερα στη χώρα, χωρίς γενναία στρατηγική αποκέντρωσης.

Για μας, η αποκέντρωση αποτέλεσε πάντοτε ακρογωνιαίο λίθο στην ιδεολογία και τη στρατηγική μας, συστατικό στοιχείο, θα έλεγα, της ίδιας μας της φυσιογνωμίας ως πολιτικού κινήματος.

Συνδέεται με την εθνική στρατηγική και την αναπτυξιακή μας πρόταση.

Έχετε στα χέρια σας μια πρόταση για την Αποκέντρωση, το Δημοκρατικό προγραμματισμό και την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Και χαίρομαι, πραγματικά, που απ' αυτό τον τομέα ξεκινούν οι Ειδικές Θεματικές Σύνοδοι της Κ.Ε.

Θα μου επιτρέψετε αντί για επίλογο και με πλήρη συνείδηση της μεγάλης μας ευθύνης απέναντι στην πατρίδα και το λαό μας, να πω ορισμένες απλές αλήθειες:

Ζητάμε την ψήφο εμπιστοσύνης του λαού, για να ξεκινήσουμε μια αναγεννητική προσπάθεια για την Ελλάδα και τον Ελληνισμό.

Δεν θα είμασταν ειλικρινείς αν ισχυριζόμασταν ότι η ανασύνταξη και η ανόρθωση της χώρας είναι εύκολη υπόθεση μιας μέρας, ενός χρόνου ή μιας

τετραετίας.

Η αναμενόμενη μεγάλη εκλογική μας νίκη αξίζει την ειδική της Επόμενης Μέρας.

Ο λαός απαιτεί μια κυβέρνηση αντίστοιχη των προσδοκιών του.

Θα κυβερνήσουμε με αρχές την ειλικρίνεια απέναντι στους πολίτες, τη διαφάνεια πράξεων και επιλογών, το σεβασμό στους θεσμούς και την αυτονομία τους, την αξιοκρατία παντού, την ανανέωση προσώπων και λειτουργιών, την αποκέντρωση σ' όλους τους τομείς.

Η αναγεννητική μας προσπάθεια αφορά, πριν και πάνω απ' όλα, το ίδιο μας το Κίνημα.

Δεν ξεχνάμε ότι με την ίδρυση μας σημαδέψαμε ολόκληρο τον μεταπολιτευτικό ιστορικό κύκλο.

Σήμερα οφείλουμε να αναδείξουμε ένα νέο πρότυπο πολιτικής. Να εκφράσουμε συλλογικά τη νέα σύνθεση κοινωνικών συμφερόντων και να αναδείξουμε την πολιτική και προγραμματική αυτονομία του ΠΑΣΟΚ.

Μέσα στην καθημερινή μας μάχη, διαμορφώνουμε το νέο τύπο πολιτικής οργάνωσης που έχει ανάγκη ο τόπος.

Είμαι αισιόδοξος ότι θα ανταποκριθούμε στις μεγάλες ευθύνες. Θα νικήσουμε όχι μόνο στις ερχόμενες εκλογές, αλλά και την Επόμενη Μέρα.

Εμπρός σ' αυτήν την Πορεία Νίκης για την Αναγέννηση της Ελλάδας και του Ελληνισμού.